

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9To/6/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114011208
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Farkaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8114011208.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Farkaša a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Emila Dubňanského na neverejnom zasadnutí konanom dňa 24.02.2015, v trestnej veci obžalovaného C. E., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zák., o sťažnosti poškodenej Mgr. H. B. proti uzneseniu Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/113/2014 zo dňa 16.12.2014 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. z a m i e t a sťažnosť poškodenej Mgr. H. B..

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov napadnutým uznesením sp. zn. 1T/113/2014 zo dňa 16.12.2014 podľa § 282 ods. 1 Tr. por. v spojení s § 216 ods. 1 Tr. por. trestné stíhanie obžalovaného C. E., nar. XX.XX.XXXX v E., trvale bytom D. U. H., Q. č. XX, prechodne bytom M., N. A. č. XX, podmiennečne zastavil.

Podľa § 216 ods. 2 Tr. por. určil skúšobnú dobu podmiennečného zastavenia trestného stíhania v trvaní dvoch rokov.

Uznesenie bolo doručené poškodenej Mgr. H. B. dňa 28.01.2015.

Poškodená Mgr. H. B. dňa 29.01.2015 podala sťažnosť proti uzneseniu. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že namieta, že by obžalovaný vyhlásil, že spáchal skutok, za ktorý je stíhaný. Obžalovaný tento skutok na začiatku vyšetrovania popieral. Tvrdohlavo tvrdil, že dopravnú nehodu spôsobil jej manžel, až pokiaľ mu tento skutok nebol dokázaný. Pod ťarchou dôkazov sa priznal. Neospravedlnil sa, že jeho vinou bola viac ako 35 kalendárnych dní práceneschopná, z toho 5 dní hospitalizovaná, čím jej spôsobil nielen ujmu na zdraví, ale aj na pracovnom a spoločenskom uplatnení. Ospravedlnenie považuje za základ slušnosti a vonkajším prejavom vôle oľutovať čin, dôsledkom ktorého bolo ublížené na zdraví inej osobe. Namieta skutočnosť, že obžalovaný nahradil škodu. Tým, že škodu uhradila spoločnosť ALLIANZ - Slovenská poisťovňa, a.s., neuhradil ju sám obžalovaný. Ak by mu zákon neukladal uzavrieť povinné zmluvné poistenie, nikde nie je záruka, že by škodu uhradil sám. Tu nepreukázal ani len náznak slobodnej vôle škodu uhradiť, preto nepovažuje za dostačujúce iba poukázať, že škoda bola uhradená inou spoločnosťou ako samotným obžalovaným. To by sa udialo aj bez ohľadu na súhlas či nesúhlas obžalovaného. Zdôrazňuje, že poisťovňa neuhradila všetky vzniknuté náklady a tieto finančné prostriedky bude si vymáhať od obžalovaného v občiansko-právnom konaní.

Poškodená následne hodnotí osobu obvineného a konštatuje, že ten už bol v minulosti súdne trestaný za podobné ublíženie na zdraví pre vedenie osobného motorového vozidla. Aj keď sa neho hľadá, ako keby nebol odsúdený, je evidentné a nepopierateľné, že ani po dlhej dobe od spáchania skutku, za ktorý mu bol trest vymazaný, sa nepoučil, nezmenil svoje správanie počas vedenia motorového vozidla, o čom svedčia aj evidované priestupky v ústrednej evidencii priestupkov a to pre nedodržanie povinností vodiča, pre nedodržanie rýchlosti, pre ktoré bol riešený blokovými pokutami, čo je v rozpore

s tvrdením, že toto sú okolnosti, kvôli ktorým je zastavené trestné stíhanie. Vyslovila názor, že pokiaľ vodič sa nepoučí zo svojich priestupkov, ani z trestného stíhania v minulosti, kde je záruka, že v budúcnosti nespôsobí zrážku so smrteľnými následkami? Pri zvažovaní týchto okolností zrejme unikla aj podstatná skutočnosť, a to prejav zodpovednosti obžalovaného voči svojim vlastným deťom, ktoré v čase zrážky boli v jeho aute, rýchlo ich poslal do kostola bez toho, aby ich dal vyšetriť, pretože náraz do vozidla obžalovaného mohol spôsobiť vnútorné zranenia navonok neviditeľné. V závere konštatuje, že obžalovaný iba urobil to, čo mu ukladá zákon. Poškodená vyjadrila názor, že trest, ktorý bol mu pôvodne uložený trestným rozkazom, podľa jej názoru, aj keď bol mierny, by bol trestom dostatočným na to, aby obžalovaný urobil nápravu všetkými možnými prostriedkami, aby k podobným skutkom v budúcnosti nedochádzalo. Rovnako skonštatovala, že v tomto konaní chýba vyjadrenie druhej strany, teda vyjadrenie poškodených a tie neboli zohľadnené pri rozhodovaní súdu.

Na základe riadne a včas podanej sťažnosti poškodenej krajský súd podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia. Na základe tohto preskúmania krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť poškodenej nie je dôvodná.

Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí poukázal na ustanovenie § 216 ods. 1 Tr. por., kde sú upravené podmienky pre podmienené zastavenie trestného stíhania. Následne poukázal na tú skutočnosť, že vzhľadom na postoj obžalovaného, ktorý dal súhlas k podmienenému zastaveniu trestného stíhania, urobil vyhlásenie, že je vinný. Súd prvého stupňa poukázal na tú skutočnosť, že škoda bola uhradená prostredníctvom spoločnosti ALIANZ - Slovenská poisťovňa, a.s. Následne hodnotil osobu obžalovaného, ktorý doposiaľ bol jedenkrát súdne trestaný, pričom sa na neho hľadí, ako keby nebol odsúdený. Zhodnotil záznamy v evidencii priestupkov, dospel k záveru, že sú splnené podmienky pre podmienené zastavenie trestného stíhania.

Krajský súd k dôvodom, ktoré poškodená uvádza v sťažnosti, musí dodať:

Nemožno súhlasiť so záverom poškodenej, že obžalovaný sa priznal pod ťarchou dôkazov, že neprejavil ani vôľu, že jeho vinou jej bola spôsobená ujma na zdraví. Tomuto názoru poškodenej nezodpovedá záznam o dopravnej nehode, ktorý bol spracovaný hneď po dopravnej nehode dňa 27.06.2014 okresným dopravným inšpektorátom. Z tohto záznamu vyplýva, že k zrážke vozidiel došlo tak, že vodič E. odbočoval s vozidlom vľavo na parkovisko, pričom nedal prednosť oprotiidúcemu vodiču B., následkom čoho došlo k zrážke prednej časti vozidla vodiča B. s prednou časťou vozidla vodiča E.. Tento záznam neobsahuje ani jednu výhradu zo strany obžalovaného k priebehu dopravnej nehody tak, ako to ustálila príslušníčka polície na mieste dopravnej nehody. Následne obžalovaný po tom, čo mu bolo vznesené obvinenie, bol vypočutý dňa 10.09.2014, kde konštatuje, že slobodne a vážne prehlásil, že skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, spáchal a vyjadruje nad tým úprimnú ľútosť. Tak, ako v prípravnom konaní, obžalovaný C. E. aj na hlavnom pojednávaní pred súdom urobil vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutku, pre ktorý bola podaná obžaloba. V súlade s ustanovením § 257 Tr. por. súd toto vyhlásenie prijal.

Poškodená v rámci svojej sťažnosti namietala spôsob uhradenia spôsobenej škody prostredníctvom Allianz - Slovenská poisťovňa a.s. Vyjadrila pochybnosť o tom, že nikde nie je záruka, že obžalovaný by uhradil sám túto škodu, pokiaľ by nemal zaplatené zákonné poistenie.

Krajský súd k tejto úvahe poškodenej uvádza, že práve preto, aby dochádzalo k likvidácii škôd vzniknutých v cestnej premávke, existuje systém povinného zmluvného ručenia. Úvaha poškodenej nemá v ničom oporu, ba práve naopak, tak ako súd prvého stupňa správne poukázal na tú skutočnosť, že obžalovaný urobil potrebné opatrenia smerujúce k náhrade škody. Splnil si všetky povinnosti vodiča, ktorý spôsobil dopravnú nehodu. Nahlásil poistnú udalosť, spolupracoval s poisťovňou a celý tento postup dospel k záveru, na ktorý poukazuje súd prvého stupňa, že škoda tak na majetku, na motorovom vozidle, ako aj škoda na zdraví a strata na zárobku počas práceneschopnosti bola likvidovaná prostredníctvom Allianz - Slovenskej poisťovne a.s. Tu je potrebné zdôrazniť, že Trestný poriadok nevyžaduje, aby obžalovaný sám uhradil spôsobenú škodu tak, ako to naznačuje poškodená vo svojej sťažnosti.

Poškodená následne hodnotí osobu a doterajší život obžalovaného. Zo závermi, ktoré vyjadrila vo svojej sťažnosti, krajský súd sa nemôže stotožniť. Súd prvého stupňa správne poukázal na tú skutočnosť, že

obžalovaný C. E. bol v minulosti odsúdený. Ide o odsúdenie zo dňa 26.11.1987, kde mu bol uložený za trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, 2 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov. Výkon trestu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu do 26.11.1989. Rovnako mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu dvoch rokov. Na toto odsúdenie sa vzťahovala amnestia prezidenta republiky zo dňa 27.10.1988. V skúšobnej dobe podmiennečného upustenia od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti sa osvedčil dňa 30.11.1990, teda na obžalovaného C. E. sa hľadí, ako keby nebol odsúdený. Ani skutočnosť, že bol obžalovaný postihnutý v priestupkovom konaní, neodôvodňuje záver, že by súd mohol konštatovať, že obžalovaný nespĺňa podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 216 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa a dospel k záveru, že sú splnené podmienky podľa § 216 ods. 1 Tr. por. pre podmiennečné zastavenie trestného stíhania.

Vzhľadom na osobu obžalovaného krajský súd dospel k záveru, že aj skúšobná doba v trvaní 2 rokov je dobou primeranou a postačujúcou. K samotnej skúšobnej dobe krajský súd musí poznamenať, že v prípade, ak by bolo preukázané, že obžalovaný v priebehu skúšobnej doby by nevedol riadny život, potom už aj v priebehu skúšobnej doby môže súd rozhodnúť o pokračovaní trestného stíhania.

Vzhľadom na tieto skutočnosti krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť poškodenej nie je dôvodná, preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.